

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2014-2015-062

STATEN VAN SINT MAARTEN			
Ingek	02 APR 2015		
Volgnr.	15/597/14-15		
Par.	4	Reg	

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2010-2011-3f03

STATEN N.A.
Ontv. - 7 OKT. 2010
No.

LANDSVERORDENING
tot wijziging van de Landsverordening
administratieve rechtspraak

AANBIEDING

No. 1

De Gouverneur van de Nederlandse Antillen biedt aan de Staten ter goedkeuring aan een ontwerp-landsverordening tot wijziging van de Landsverordening administratieve rechtspraak.

Willemstad, - 6 OKT. 2010

De Minister van Justitie.

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2010

LANDSVERORDENING van de
tot wijziging van de Landsverordening
administratieve rechtspraak¹

ONTWERP

No. 2

IN NAAM DER KONINGIN!

De GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen:

In overweging genomen hebbende:

dat het, gelet op artikel 42, derde en vierde lid, van de Samenwerkingsregeling Nederlandse Antillen en Aruba² en artikel 103 van de Staatsregeling van de Nederlandse Antillen³, alsmede ter bevordering van de doelmatigheid en doeltreffendheid van de administratieve rechtspraak, wenselijk is de Landsverordening administratieve rechtspraak op enige punten te wijzigen;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, met gemeen overleg der Staten vastgesteld onderstaande landsverordening:

ARTIKEL I

De Landsverordening administratieve rechtspraak wordt gewijzigd als volgt:

A

Na artikel 9 worden drie artikelen ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 9a

1. Het aanhangig zijn van beroep tegen een beschikking laat een bestaande bevoegdheid tot intrekking of wijziging van die beschikking onverlet.

2. Het bestuursorgaan doet van een intrekking of wijziging van een beschikking waartegen beroep aanhangig is, onverwijld mededeling aan het Gerecht.

¹ P.B. 2001, no. 79

² P.B. 1985, no. 88

³ P.B. 1955, no. 32

Artikel 9b

1. Indien een bestuursorgaan een beschikking als bedoeld in artikel 9a heeft gegeven, heeft het beroep mede betrekking op de nieuwe beschikking, tenzij deze geheel aan het beroep tegemoet komt.
2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing als het beroep is ingesteld nadat het bestuursorgaan een beschikking als bedoeld in artikel 9a heeft gegeven.
3. Indien een ander orgaan een bezwaar- of beroepschrift tegen de nieuwe beschikking ontvangt, zendt het dit door aan het Gerecht, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender. De dag waarop het bezwaar- of beroepschrift bij het onbevoegde orgaan is ingediend, geldt als de dag waarop het is ontvangen.
4. Intrekking van de bestreden beschikking staat niet in de weg aan vernietiging van die beschikking, indien de indiener van het beroepschrift daarbij belang heeft.

Artikel 9c

1. Indien beroep aanhangig is tegen een weigering als bedoeld in artikel 3, tweede of derde lid, en het bestuursorgaan alsnog een beschikking geeft, heeft het beroep mede betrekking op deze beschikking, tenzij deze geheel aan het beroep tegemoet komt.
2. Indien het bestuursorgaan een beschikking geeft als bedoeld in het eerste lid, doet het daarvan onverwijld mededeling aan het Gerecht.
3. De weigering kan alsnog worden vernietigd indien de indiener van het beroepschrift daarbij belang heeft.

B

Artikel 16 wordt gewijzigd als volgt:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt zes weken. Deze termijn vangt aan op de dag na die waarop de beschikking is gegeven.

2. Na het tweede lid wordt, onder vernummering van het derde en vierde lid tot vierde en vijfde lid, een lid ingevoegd, luidende als volgt:

3. Een voor het begin van de termijn ingediend beroepschrift wordt niet op die grond niet-ontvankelijk verklaard, indien de beschikking ten tijde van de indiening reeds tot stand was gekomen of de indiener redelijkerwijs kon menen dat dit het geval was. De behandeling van het beroep kan worden aangehouden tot het begin van de termijn.

C

Na artikel 16 wordt een artikel ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 16a

1. Indien het beroep is gericht tegen het niet tijdig geven van een beschikking, is het niet aan een termijn gebonden.
2. Het beroepschrift kan worden ingediend zodra het bestuursorgaan in gebreke is tijdig een beschikking te geven.
3. Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard indien het beroepschrift onredelijk laat is ingediend.

D

In artikel 17, achtste lid, wordt "het Gerecht" vervangen door: de griffier van het Gerecht.

E

Artikel 20, tweede lid, komt als volgt te luiden:

2. Is het beroep ingediend bij een onbevoegd bestuursorgaan of een onbevoegd orgaan met rechtspraak belast, dan wordt het, nadat daarop de datum van ontvangst is aangetekend, zo spoedig mogelijk doorgezonden aan het bevoegde orgaan onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender. De dag, waarop het beroepschrift bij het onbevoegde orgaan is ingediend, geldt als de dag waarop het is ontvangen.

F

Na artikel 46 wordt een artikel ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 46a

1. Het Gerecht sluit de behandeling ter zitting, indien het van oordeel is dat deze is voltooid.
2. Zodra de behandeling ter zitting is gesloten, deelt de voorzitter mee wanneer uitspraak zal worden gedaan.

G

Artikel 47 wordt gewijzigd als volgt:

In het tweede lid wordt, na de laatste volzin, een nieuw volzin toegevoegd, luidende als volgt:

In dat geval doet het Gerecht daarvan mededeling aan partijen en stelt hen in de gelegenheid zich over die feiten uit te laten.

H

Artikel 48 komt als volgt te luiden:

Artikel 48

1. Als na de sluiting van de behandeling ter zitting blijkt dat de behandeling van de zaak niet volledig is geweest, kan de behandeling ter zitting en zo nodig het vooronderzoek worden heropend. In dat geval zijn de paragrafen 5 tot en met 8 van dit hoofdstuk van toepassing.
2. De griffier doet van een heropening terstond mededeling aan alle partijen.

I

Artikel 50 wordt gewijzigd als volgt:

1. In het twaalfde lid wordt "Landsbesluit op de gratis rechtsbijstand" vervangen door "Landsbesluit kosteloze rechtskundige bijstand".
2. Na het twaalfde lid wordt een nieuw lid ingevoegd, luidende als volgt:

I3. Voor zover tegen de uitspraak van het Gerecht hoger beroep kan worden ingesteld bij het Hof, wordt hiervan, alsmede van de beroepstermijn, in de uitspraak mededeling gedaan.

J

Na artikel 50 wordt een artikel ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 50a

Het Gerecht kan een beschikking ondanks strijd met een algemeen verbindend voorschrift of algemeen rechtsbeginsel in stand laten, indien blijkt dat belanghebbenden daardoor niet worden benadeeld.

K

Artikel 56 wordt gewijzigd als volgt:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. De termijn voor het indienen van een bezwaarschrift bedraagt zes weken. Deze termijn vangt aan op de dag na die waarop de beschikking is gegeven.

2. Na het tweede lid wordt, onder vernummering van het derde en vierde lid tot vierde en vijfde lid, een nieuw derde lid ingevoegd, luidende als volgt:

3. Een voor het begin van de termijn ingediend bezwaarschrift wordt niet op die grond niet-ontvankelijk verklaard, indien de beschikking ten tijde van de indiening reeds tot stand was gekomen of de indiener redelijkerwijs kon menen dat dit het geval was. De behandeling van het bezwaar kan worden aangehouden tot het begin van de termijn.

L

Na artikel 56 wordt een artikel ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 56a

1. Indien het bezwaar is gericht tegen het niet tijdig geven van een beschikking is het niet aan een termijn gebonden.

2. Het bezwaarschrift kan worden ingediend zodra het bestuursorgaan in gebreke is tijdig een beschikking te geven.

3. Het bezwaar wordt niet-ontvankelijk verklaard indien het bezwaarschrift onredelijk laat is ingediend.

M

Artikel 59, tweede lid, komt als volgt te luiden:

2. Is het bezwaarschrift ingediend bij een onbevoegd bestuursorgaan of een onbevoegd orgaan met rechtspraak belast, dan wordt het, nadat daarop de datum van ontvangst is aangetekend, zo spoedig mogelijk doorgezonden aan het bevoegde (bestuurs)orgaan onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender. De dag, waarop het bezwaarschrift bij het onbevoegde (bestuurs)orgaan is ingediend, geldt als de dag waarop het is ontvangen. Hetzelfde geldt voor schrifturen bevattende administratief beroep.

N

In artikel 68 wordt een lid toegevoegd, luidende als volgt:

3. Het bestuursorgaan kan een beschikking ondanks strijd met een algemeen verbindend voorschrift in stand laten, indien blijkt dat belanghebbenden daardoor niet worden benadeeld.

O

Na artikel 69 worden twee artikelen ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 69a

1. Het aanhangig zijn van bezwaar tegen een beschikking laat een bestaande bevoegdheid tot intrekking of wijziging van die beschikking onverlet.
2. Indien een bestuursorgaan een beschikking als bedoeld in het eerste lid heeft gegeven, heeft het bezwaar mede betrekking op de nieuwe beschikking, tenzij deze geheel aan het bezwaar tegemoet komt.
3. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing als het bezwaarschrift is ingediend nadat het bestuursorgaan een beschikking als bedoeld in het eerste lid heeft gegeven.
4. Intrekking van de bestreden beschikking staat niet in de weg aan gegrondverklaring van het bezwaar, indien de bezwaarde daarbij belang heeft.

Artikel 69b

1. Indien bezwaar aanhangig is tegen een weigering als bedoeld in artikel 3, tweede of derde lid, en het bestuursorgaan alsnog een beschikking geeft, heeft het bezwaar mede betrekking op deze beschikking, tenzij deze geheel aan het bezwaar tegemoet komt.
2. Het bezwaar tegen de weigering kan alsnog gegrond worden verklaard, indien de indiener van het bezwaarschrift daarbij belang heeft.

P

In artikel 75 wordt "53" vervangen door: 52.

Q

Na artikel 76 wordt een artikel ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 76a

1. Is hoger beroep ingesteld terwijl slechts beroep of verzet bij het Gerecht mogelijk is, dan zendt het Hof het beroepschrift, nadat daarop de datum van ontvangst is aangetekend, naar het Gerecht, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender.
2. De dag waarop het beroepschrift bij het Hof is ingediend, geldt als de dag waarop het is ontvangen.

R

Artikel 78 komt als volgt te luiden:

Artikel 78

1. Het Hof bevestigt de uitspraak, hetzij met overneming, hetzij met verbetering van de gronden of doet, met gehele of gedeeltelijke vernietiging van de uitspraak, hetgeen het Gerecht had behoren te doen.
2. Indien het Gerecht zich onbevoegd of het beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard en het Hof deze uitspraak vernietigt, kan het Hof het beroep ter verdere behandeling terugwijzen naar het Gerecht, dan wel de zaak zelf afdoen.
3. In andere gevallen waarin het Hof de uitspraak van het Gerecht vernietigt, kan het het beroep ter verdere behandeling terugwijzen naar het Gerecht.
4. Op een hernieuwde behandeling door het Gerecht zijn de hoofdstukken 3, 5 en 6 van toepassing, voorzover in dit hoofdstuk niet anders is bepaald.

S

Na artikel 78 worden vijf artikelen ingevoegd, luidende als volgt:

Artikel 78a

1. Het aanhangig zijn van hoger beroep tegen een beschikking laat een bestaande bevoegdheid tot intrekking of wijziging van die beschikking onverlet.
2. Het bestuursorgaan doet van een intrekking of wijziging van een beschikking waartegen hoger beroep aanhangig is, onverwijld mededeling aan het Hof.

Artikel 78b

1. Indien een bestuursorgaan een beschikking als bedoeld in artikel 78a heeft gegeven, heeft het beroep mede betrekking op de nieuwe beschikking, tenzij deze geheel aan het beroep tegemoet komt.
2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing als het hoger beroep is ingesteld nadat het bestuursorgaan een beschikking als bedoeld in artikel 78a heeft gegeven.
3. Indien een ander orgaan een bezwaar- of beroepschrift tegen de nieuwe beschikking ontvangt, zendt het dit door aan het Hof, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender. De dag waarop het bezwaar -of beroepschrift bij het orgaan is ingediend, geldt als de dag waarop het is ontvangen.
4. Het Hof kan het beroep tegen de nieuwe beschikking verwijzen naar het Gerecht, indien het behandeling van de zaak door het Gerecht gewenst acht.
5. Intrekking van de bestreden beschikking staat niet in de weg aan vernietiging van die beschikking, indien de indiener van het beroepschrift daarbij belang heeft.

Artikel 78c

1. Een hoger beroep heeft mede betrekking op een beschikking ter uitvoering van de uitspraak van het Gerecht, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben.
2. Indien een bestuursorgaan een beschikking geeft ter uitvoering van een uitspraak van het Gerecht en tegen die uitspraak hoger beroep is ingesteld, doet het bestuursorgaan van die beschikking onverwijld mededeling aan het Hof.

Artikel 78d

1. Indien hoger beroep aanhangig is tegen een weigering als bedoeld in artikel 3, tweede of derde lid, en het bestuursorgaan alsnog een beschikking geeft, heeft het

hoger beroep mede betrekking op deze beschikking, tenzij deze geheel aan het beroep tegemoet komt.

2. Indien het bestuursorgaan een beschikking geeft als bedoeld in het eerste lid, doet het daarvan onverwijld mededeling aan het Hof.

3. Het Hof kan het beroep tegen de alsnog gegeven beschikking verwijzen naar het Gerecht, indien het behandeling van de zaak door het Gerecht gewenst acht.

4. De weigering kan alsnog worden vernietigd indien de indiener van het beroepschrift daarbij belang heeft.

Artikel 78e

Indien het Hof de uitspraak van het Gerecht geheel of gedeeltelijk vernietigt, bepaalt het dat het door de indiener van het beroepschrift gestorte griffierecht aan hem wordt terugbetaald door het door het Hof aangewezen overheidslichaam, dan wel door de griffier van het Hof.

T

Artikel 79, eerste lid, komt als volgt te luiden:

1. Het Gerecht kan onmiddellijk uitspraak doen indien verdere behandeling van het beroep hem niet nodig voorkomt, omdat:

a. het Gerecht onbevoegd is;

b. het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is;

c. het beroep kennelijk ongegrond is;

d. de bestreden beschikking kennelijk niet in stand kan blijven, of

e. de bestreden beschikking door het bestuursorgaan is ingetrokken of gewijzigd en daarmee kennelijk aan de bezwaren van de indiener van het beroepschrift is tegemoet gekomen.

U

Artikel 95 wordt gewijzigd als volgt:

1. Het eerste lid komt als volgt te luiden:

1. Indien een verzoek als bedoeld in artikel 85, eerste lid, is gedaan kan het Gerecht onmiddellijk uitspraak op het beroepschrift doen:

a. in de gevallen, genoemd in artikel 79, eerste lid, of

b. indien het Gerecht oordeelt dat de feiten geen nader onderzoek vergen.

2. In het tweede lid komt de tweede volzin te luiden als volgt:

In de gevallen bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, is artikel 80 van overeenkomstige toepassing.

3. Na het derde lid worden twee leden toegevoegd, luidende als volgt:

4. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing in het kader van het in artikel 75 bedoelde hoger beroep. Alsdan worden de bevoegdheden van het Gerecht, bedoeld in deze paragraaf, uitgeoefend door de Voorzitter van het Hof.
5. In de schriftelijke oproeping, bedoeld in artikel 86, worden partijen gewezen op de bevoegdheid, bedoeld in het eerste lid.

ARTIKEL II

1. Op het niet tijdig beslissen op een aanvraag die of een bezwaar- of beroepschrift dat is ingediend vóór het tijdstip waarop de artikelen 16a en 56a in werking zijn getreden, blijft het recht zoals dit gold vóór dat tijdstip van toepassing.
2. Indien ingevolge een eilandsverordening tegen een beschikking beroep kan worden ingesteld bij een ander bestuursorgaan dan het bestuursorgaan dat de beschikking heeft gegeven, kan in plaats daarvan beroep worden ingesteld, dan wel een bezwaarschrift worden ingediend op grond van artikel 7, onderscheidenlijk artikel 55 van de Landsverordening administratieve rechtspraak.
3. Indien tegen een beschikking een beroepschrift wordt ingediend bij een bestuursorgaan, wordt dit aangemerkt als een bezwaarschrift.
4. Op het beroep bij een ander bestuursorgaan tegen een beschikking die vóór het tijdstip van inwerkingtreding van deze landsverordening is gegeven, blijft het recht zoals dat gold vóór dat tijdstip van toepassing.

ARTIKEL III

Deze landsverordening treedt in werking met ingang van de dag na die der uitgifte van het Publicatieblad, waarin de afkondiging is geschied.

Gegeven te

De Minister van Justitie

Uitgegeven de
De Minister van Algemene Zaken
en Buitenlandse Betrekkingen.

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2010

LANDSVERORDENING
tot wijziging van de Landsverordening
administratieve rechtspraak.

MEMORIE VAN TOELICHTING

No. 3

ALGEMEEN

Inleiding

Bij de toepassing in de praktijk van de Landsverordening administratieve rechtspraak is in de afgelopen jaren gebleken, dat deze op zichzelf goed voldoet, maar op enige ondergeschikte punten aanvulling behoeft om leemten in de rechtsbescherming te voorkomen. Deze wijziging strekt er toe om deze leemten te ondervangen. Daarbij is onder meer inspiratie geput uit de Nederlandse Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Er zij nog op gewezen, dat in deze wijzigingsverordening, op twee uitzonderingen na (zie artikel II), bewust geen overgangsrecht is opgenomen. Dit heeft tot gevolg, dat de thans voorgestelde wijzigingen bij inwerkingtreding onmiddellijk ook van toepassing worden in lopende procedures. Het is wenselijk dat zo snel mogelijk van de verbeteringen in de procedure kan worden geprofiteerd. Dat is niet bezwaarlijk, omdat de voorgestelde wijzigingen geen inbreuk maken op te respecteren bestaande rechten van burgers.

Financiële gevolgen

Het ontwerp heeft geen financiële gevolgen voor het Land of voor de eilandgebieden.

Advies Raad van Advies (advies van 21 mei 2010, RvA no. RA 36-09-LV)

De opmerkingen van de Raad hebben op een aantal punten geleid tot aanpassing van de regeling en tot aanvulling van de memorie van toelichting. Hierna zal worden ingegaan op de verschillende opmerkingen.

Artikel I, onderdelen C en I. (artikelen 16a en 56a)

Terecht constateerde de Raad dat het voorstel het bezwaar of beroep dat is gericht tegen het niet tijdig geven van een beschikking te binden aan een termijn van drie jaar geen verbetering vormt. Bij nader inzien levert de termijn van drie jaar waarbinnen beroep moet worden ingesteld inderdaad een discrepantie op ten opzichte van het eerste lid, waarin is bepaald dat het beroep niet aan een termijn is gebonden. Naar aanleiding van het advies van de Raad is het derde lid van de artikelen 16a en 56a gewijzigd in die zin dat daarin wordt bepaald dat het beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard indien het onredelijk laat is ingediend.

Overgangsrecht

Uit de memorie van toelichting blijkt dat ervoor is gekozen geen overgangsrecht op te nemen (behalve in artikel II) teneinde belanghebbenden meteen van de verbetering van de LAR te laten profiteren. Ten behoeve van de duidelijkheid voor bestuursorganen, Gerechten en het Hof is aanvulling van het overgangsrecht, zoals de Raad adviseert, noodzakelijk. Daarom is het overgangsrecht uitgebreid met een bepaling inzake het niet-tijdig beslissen. In het eerste lid van artikel II wordt bepaald dat op het niet tijdig beslissen op een aanvraag die, of een bezwaar- of beroepschrift dat, is ingediend voor het tijdstip waarop de artikelen 16a en 56a in werking zijn getreden, het recht van toepassing blijft zoals dit gold voor dat tijdstip.

De memorie van toelichting

Algemeen

De Raad wijst er op dat bij de omschrijving van het niet tijdig beslissen de in Awb en LAR gebruikte terminologie verschilt. De in de jurisprudentie gegeven uitleg van de betreffende bepalingen is echter identiek. Anders dan bijvoorbeeld expliciet in de Arubaanse LAR is bepaald, wordt het niet tijdig beslissen in Nederland en de Nederlandse Antillen niet opgevat als een weigering (afwijzing) van de aanvraag. De rechter kan het bestuursorgaan dat niet tijdig beslist slechts veroordelen binnen een termijn alsnog een beschikking te geven. In de praktijk blijken belanghebbenden die wachten op een beslissing deze weg ook te hebben gevonden: het LAR-gerecht wordt regelmatig verzocht om dat te doen. Hoewel het gebruik van de term "weigering" in de Nederlands Antilliaanse LAR in dit licht wellicht niet geheel zuiver is, wordt een eventuele onduidelijkheid geheel weggenomen door de in de jurisprudentie gegeven uitleg.

Artikel I, onderdeel G

In artikel 47, tweede lid, van de LAR wordt het beginsel van hoor en wederhoor vastgelegd in de situatie dat het Gerecht of Hof ambtshalve de feiten aanvult. Terecht wijst de Raad erop dat dit artikellid moet worden gelezen in het licht van het eerste lid, dat bepaalt dat het Gerecht beraadslaagt uitsluitend op grond van hetgeen ter zitting ter berde is gebracht en op het procesdossier. De memorie van toelichting is op dit punt aangevuld.

Overige inhoudelijke opmerkingen

Artikel I, onderdelen A, O en S

Ingevolge de artikelen 9b, eerste lid, 69a, eerste lid, en 78b, eerste lid, is het bezwaar of (hoger) beroep mede gericht tegen een hangende de procedure ingetrokken of gewijzigde beschikking. Daarvan is ook sprake indien intrekking of wijziging van de beschikking heeft plaatsgevonden voordat het rechtsmiddel was ingesteld, bijvoorbeeld omdat het beroepschrift en de gewijzigde beschikking elkaar in de post hebben gekruist. Uiteraard gelden dan wel de in artikel 16 en 56, eerste lid, van de LAR neergelegde termijnen van beroep en bezwaar, voor zover het toepassing van deze bepaling betreft te rekenen vanaf de datum van het geven van de eerste, later herroepen of gewijzigde beschikking. Met het van overeenkomstige toepassing verklaren wordt reeds voldoende aangegeven dat de bepalingen waarnaar wordt verwezen niet geheel letterlijk kunnen worden toegepast. De formulering van deze bepalingen en de onderlinge verwijzingen zijn voldoende duidelijk en niet voor meerdere uitleg vatbaar en zijn daarom gehandhaafd.

In de artikelen 9a, tweede lid, en 78, tweede lid, is voorts bepaald dat bestuursorganen het Gerecht of het Hof berichten dat een beschikking waartegen beroep is ingesteld is ingetrokken of gewijzigd. Daarmee wordt beoogd te voorkomen dat deze colleges op het (hoger) beroep beslissen zonder dat zij op de hoogte zijn van wijziging of intrekking van de bestreden beschikking. Dat risico doet zich niet voor indien intrekking of wijziging van een beschikking plaatsvindt terwijl het daartegen gerichte bezwaarschrift is voorgelegd aan een bezwaaradviescommissie. Niet die commissie maar het bestuursorgaan dat tevens verantwoordelijk is voor intrekking of wijziging, neemt immers de beschikking op bezwaar. Het is daarom niet noodzakelijk bestuursorganen bij landsverordening de verplichting op te leggen de bezwaaradviescommissie bericht te sturen van intrekking of wijziging van een beschikking. Voor de praktijk is het evenwel effectief en efficiënt als de bezwaaradviescommissie op de hoogte wordt gesteld van het nieuwe besluit. Daarom is de toelichting op dit punt aangevuld in die zin dat is aangegeven dat er vanuit mag worden gegaan dat bestuursorganen, in het licht van een adequate advisering, het nieuwe besluit aan de bezwaaradviescommissie zullen doen toekomen.

Opmerkingen van wetstechnische en redactionele aard.

Artikel 20, tweede lid, regelt de doorzendplicht voor een geschrift dat als beroepschrift bij een rechterlijk college had moeten worden ingediend. Dat geschrift moet, aldus de voorgestelde tekst, worden doorgezonden naar het bevoegde (bestuurs)orgaan. Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, van de LAR zijn onafhankelijke, bij landsverordening of rijkswet ingestelde, organen met rechtspraak belast uitgezonderd van het begrip bestuursorgaan. Het advies van de Raad om in deze bepaling in plaats van de term "(bestuurs)orgaan" de term "orgaan" te gebruiken is overgenomen.

Dit geldt niet voor het advies van de Raad om een zelfde wijziging aan te brengen in artikel 59, tweede lid. Dat artikel heeft immers betrekking op de doorzending van bezwaarschriften die bij een verkeerde instantie zijn ingediend. Voor de afdoening daarvan is in het algemeen een bestuursorgaan aan te wijzen. In sommige gevallen zal een bezwaarschrift zijn gericht tegen een besluit van een overheidsinstantie die geen bestuursorgaan is, bijvoorbeeld omdat die instantie daarvan in het eerste lid van artikel 2 van de LAR is uitgezonderd. Ook dan moet echter doorzending plaatsvinden. In dit artikellid is de term "(bestuurs)orgaan" daarom gehandhaafd.

Het advies van de Raad om artikel 76a in overeenstemming te brengen met de artikelen 20, tweede lid, en 59, tweede lid, van de LAR, is gevolgd door in het eerste lid vast te leggen dat de datum van ontvangst op een beroepschrift moet worden aangetekend en de afzender van de doorzending in kennis zal worden gesteld.

De door de Raad in het advies voorgestelde wijziging van het tweede lid van artikel 95 is niet gevolgd. Verwijzing naar het eerste lid van dat artikel is noodzakelijk zodat duidelijk is dat het tweede artikellid van toepassing is in die situaties waarin en een verzoek om voorlopige voorziening is ingediend en een van de gevallen, genoemd in artikel 79, eerste lid, zich voordoet.

De Raad adviseert, met een verwijzing naar de Awb, het verschil in formulering tussen enerzijds de artikelen 9b, vierde lid, en 78b, vijfde lid, van de LAR en anderzijds artikel 69a, vierde lid, te heroverwegen of nader toe te lichten.

In het derde lid van artikel 6:19 van de Awb wordt inderdaad gesproken over de "vernietiging van een besluit, indien de indiener van het bezwaar- of beroepschrift daarbij belang heeft". In het algemeen wordt het dictum "vernietiging" echter niet in de bezwaarfase maar slechts in de

(hoger-)beroepsfase gebruikt. In de bezwaarfase wordt gesproken over "gegrondverklaring" en "heroverweging". Het gebruik van de term "gegrond" om een beslissing op bezwaar aan te duiden, zoals in het voorgestelde artikel 69a, vierde lid, is daarom correct en geniet de voorkeur boven gebruik van de term "vernietiging". Het voorstel is daarom op dit punt niet gewijzigd; wel is de toelichting aangevuld.

De verwijzing naar artikel 6:20, vierde lid, van de Awb onder het kopje "artikel 9c" op bladzijde 3 van de memorie van toelichting is juist en hoeft niet te worden aangepast.

In navolging van het advies van de Raad is in de memorie van toelichting, onder het kopje "onderdeel U", tot uitdrukking gebracht dat de mogelijkheid tot kortsluiting thans is beperkt tot die gevallen waarin vereenvoudigde behandeling mogelijk is en die gevallen waarin het Gerecht oordeelt dat geen nader onderzoek nodig is en partijen toestemming geven zitting achterwege te laten.

Ten slotte is van de gelegenheid gebruik gemaakt in artikel 50a vast te leggen het Gerecht een beschikking ondanks strijd met een algemeen verbindend voorschrift of algemeen rechtsbeginsel in stand kan laten, indien blijkt dat belanghebbenden daardoor niet worden benadeeld. Met die formulering wordt aangesloten bij artikel 9 van de LAR waarin is bepaald dat een beschikking kan worden vernietigd wegens schending van een algemeen verbindend voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel.

Met betrekking tot de toevoeging van de woorden "of algemeen rechtsbeginsel" wordt het volgende opmerkt. In Nederland zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur merendeels in de Awb gecodificeerd. Zij gelden daar dus als algemeen voorschrift. Dat is niet het geval in de Nederlandse Antillen, waar een dergelijke codificatie niet heeft plaatsgevonden. Daar gelden de algemene beginselen van behoorlijk bestuur al geruime tijd als algemeen rechtsbeginsel, ook al voordat de LAR in 2001 in werking trad. Als daarop een beroep wordt gedaan wordt door de Nederlands Antilliaanse bestuursrechter beoordeeld of deze beginselen zijn nageleefd. Het is daarom wenselijk dat deze de mogelijkheid krijgt beschikkingen die in strijd met een dergelijk beginsel zijn genomen, bijvoorbeeld omdat ze niet voldoende draagkrachtig zijn gemotiveerd, in stand te laten indien het bestuursorgaan er na het instellen van beroep blijf van geeft dat beginsel alsnog te hebben nageleefd. Omdat deze beginselen niet als algemeen verbindend voorschrift gelden, worden zij in artikel 50a uitdrukkelijk vermeld.

ARTIKELSGEWIJS

ARTIKEL I

Onderdeel A

Artikelen 9a en 9b

Deze artikelen zien op de situatie dat een bestuursorgaan een beschikking, waartegen beroep bij het Gerecht in eerste aanleg is ingesteld, gedurende de behandeling van dit beroep wijzigt of intrekt.

Het eerste lid van artikel 9a stelt allereerst buiten twijfel, dat het enkele feit dat beroep is ingesteld, niet toe- of afdoet aan een eventuele bevoegdheid om de beroepen beschikking te wijzigen of in te trekken.

Voor alle duidelijkheid: artikel 9a, eerste lid, *verleent* dus geen bevoegdheid tot intrekking of wijziging. Het bepaalt slechts dat, indien zodanige bevoegdheid uit anderen hoofde bestaat, het enkele feit dat beroep is ingesteld deze bevoegdheid niet doet verdwijnen.

Er kunnen tal van redenen zijn om een beschikking waartegen beroep is ingesteld, te wijzigen of in te trekken. Dit kan zijn omdat het bestuursorgaan juist door het beroep wordt geattendeerd op een fout in de beschikking, maar ook omdat de voor de beschikking relevante omstandigheden tijdens de behandeling van het beroep veranderen. Daarom is het ongewenst, dat een beroep de rechtsverhouding tussen bestuur en burger zou "bevriezen".

Uit een oogpunt van rechtsbescherming is het echter wel gewenst, dat de rechter in zo'n geval ook de gewijzigde beschikking, dan wel de intrekking van de beschikking, op rechtmatigheid kan toetsen. Naar huidig recht moet de belanghebbende daartoe opnieuw beroep instellen tegen de nieuwe beschikking. De ervaring leert, dat de belanghebbende dit nogal eens vergeet, omdat hij in de veronderstelling verkeert dat "de zaak" al onder de rechter is. Daarom bepaalt artikel 9b, eerste lid, dat een beroep tegen een beschikking zich van rechtswege mede richt tegen een eventuele wijziging of intrekking van deze beschikking gedurende de periode dat het beroep bij het Gerecht in behandeling is. Dit voorkomt ook, dat het Gerecht zich moet uitspreken over beschikkingen die ten tijde van de uitspraak reeds zijn achterhaald.

Een en ander geldt uiteraard niet, als de nieuwe beschikking geheel aan de gronden van het beroep tegemoet komt. Dan behoeft het Gerecht zich niet meer over de nieuwe beschikking uit te spreken, omdat daarover geen geschil bestaat. Het kan echter onder omstandigheden wel zinvol zijn, dat het Gerecht alsnog een oordeel geeft over de rechtmatigheid van de oorspronkelijke beschikking, ook al is deze inmiddels ingetrokken. Dit kan bijvoorbeeld van belang zijn in verband met een eventuele vordering tot vergoeding van door de oorspronkelijke beschikking veroorzaakte schade. Daarom bepaalt artikel 9b, vierde lid, dat intrekking van de oorspronkelijke beschikking niet in de weg staat aan vernietiging daarvan, indien appellaat daarbij belang heeft.

Het komt ook wel eens voor, dat een beschikking reeds is gewijzigd op het tijdstip waarop een burger daartegen beroep instelt. Meestal gaat het dan om gevallen, waarin het beroepschrift en de nieuwe beschikking elkaar in de post kruisen. Het ligt in de rede, dergelijke gevallen op dezelfde wijze te behandelen als een intrekking of wijziging hangende beroep. Het tweede lid van artikel 9b zorgt daarvoor.

Om over een nieuwe beschikking te kunnen oordelen, moet het Gerecht daarvan uiteraard wel op de hoogte zijn. Daarom bepaalt het tweede lid van artikel 9a, dat het bestuursorgaan een beschikking tot wijziging of intrekking van een beroepen beschikking onverwijld aan het Gerecht moet mededelen. Er zij op gewezen, dat deze verplichting ook geldt, indien het bestuursorgaan van oordeel is, dat de nieuwe beschikking geheel aan de gronden van het beroep tegemoet komt. Of dit inderdaad zo is, staat namelijk in laatste instantie ter beoordeling van het Gerecht.

Het derde lid van artikel 9b, tenslotte, ziet vooral op het geval dat een belanghebbende bij het bestuursorgaan een bezwaarschrift indient tegen een wijziging of intrekking van een beschikking waartegen reeds beroep bij het Gerecht aanhangig is. In een dergelijk geval moet het bestuursorgaan dit bezwaarschrift doorsturen naar het Gerecht, want dat moet over de rechtmatigheid van de wijzigings- of intrekkingsbeschikking oordelen. Dit staat er echter niet aan in de weg, dat een bestuursorgaan een wijzigings- of intrekkingsbeschikking naar aanleiding van een bezwaar wederom wijzigt (art. 9a, eerste lid). Dit levert dan echter geen beslissing op bezwaar op, maar een nieuwe primaire beschikking die ingevolge artikel 9b, eerste lid, door het Gerecht moet worden beoordeeld.

Deze bepaling levert geen inbreuk op voor het bestuursorgaan bij het vaststellen van

de rechtsbetrekking.

Artikel 9c

Artikel 3, tweede lid, van de Landsverordening administratieve rechtspraak bepaalt, dat de weigering om een beschikking te geven, wordt aangemerkt als een beschikking. Artikel 3, derde lid, bepaalt dat het niet tijdig geven van een beschikking wordt aangemerkt als het weigeren van deze beschikking. In beide gevallen zijn dus bezwaar en beroep op het Gerecht mogelijk. In het laatste geval spreken wij van een fictieve weigering.

Vooraf in dit laatste geval komt het vaak voor, dat het bestuursorgaan alsnog een echte beschikking geeft, terwijl het beroep tegen de 'fictieve weigering' nog bij het Gerecht in behandeling is. Voor die gevallen geeft artikel 9c een voorziening, die vergelijkbaar is met artikel 9b. Artikel 9c, eerste lid, bepaalt dat een beroep tegen de fictieve weigering zich van rechtswege mede richt tegen een hangende dit beroep gegeven "echte" beschikking. Aldus wordt voorkomen dat de belanghebbende rechtsbescherming verliest doordat hij vergeet beroep in te stellen tegen de reële beschikking. Deze voorziening is vergelijkbaar met die van artikel 6:20, vierde lid, van de Nederlandse Algemene wet bestuursrecht. Het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van de Nederlandse Antillen en Aruba heeft echter geoordeeld dat laatstgenoemde bepaling hier te lande niet analoog kan worden toegepast (Hof 29 november 2004, 30 HLAR 29/03). Daarom is een voorziening in de LAR nodig.

Uiteraard moet het Gerecht hiertoe wel van de reële beschikking op de hoogte zijn. Daarom moet het bestuursorgaan een dergelijke beschikking onverwijld aan het Gerecht mededelen (art. 9c lid 2). Tenslotte stelt artikel 9c, derde lid, buiten twijfel, dat de rechter ook een fictieve weigering kan vernietigen, indien appelland daarbij belang heeft. Dit kan bijvoorbeeld een belang zijn bij een eventuele vordering tot vergoeding van door de oorspronkelijke beschikking gestelde veroorzaakte schade.

Onderdeel B

Artikel 16

Artikel 16 regelt de termijn binnen welke het beroep bij het gerecht moet worden ingesteld. Het eerste lid is redactioneel aangepast, onder meer in verband met de voorgestelde nieuwe regeling van het beroep wegens niet tijdig beslissen. Artikel 16 geeft het Gerecht onder meer de bevoegdheid een te laat ingediend beroep schriftelijk toch in behandeling te nemen, indien de termijnoverschrijding niet aan de belanghebbende kan worden verweten. Het komt echter ook voor, dat een beroep schriftelijk te vroeg wordt ingediend, dat wil zeggen nog voor de beroepstermijn is gaan lopen. Dit kan zich bijvoorbeeld voordoen als een beschikking reeds is vastgesteld, maar nog niet officieel bekendgemaakt, en de belanghebbende desondanks langs andere weg van de beschikking op de hoogte is geraakt. Thans moet het Gerecht een dergelijk prematuur beroep niet-ontvankelijk verklaren. Dit leidt veelal tot definitief verlies van rechtsbescherming, want tegen de tijd dat de niet-ontvankelijk-verklaring wordt uitgesproken is de beroepstermijn doorgaans verstreken, zodat de belanghebbende zijn vergissing niet meer kan herstellen. Dit is ongewenst, althans in gevallen waarin de belanghebbende redelijkerwijs kon menen dat de termijn al was gaan lopen.

Daarom biedt het voorgestelde nieuwe derde lid van artikel 16 daarvoor een voorziening, ontleend aan artikel 6:10 van de Nederlandse Algemene wet bestuursrecht. Deze houdt in dat het Gerecht een prematuur beroep in twee gevallen niet op die grond niet-ontvankelijk mag verklaren, namelijk:

a. als ten tijde van de indiening van het beroep schriftelijk weliswaar de termijn nog niet was gaan lopen, maar de beschikking al wel was tot stand gekomen, of

b. als ten tijde van de indiening weliswaar nog geen beschikking was tot stand gekomen, maar de indiener redelijkerwijs kon menen dat dit wel het geval was.

Onderdeel C

Artikel 16a

Als een bestuursorgaan niet binnen de wettelijke termijn of, bij gebreke daarvan, binnen een redelijke termijn op een aanvraag beslist, stelt de huidige LAR dit gelijk met een weigering, waartegen binnen zes weken een bezwaar- of beroepschrift kan worden ingediend. Dit stelsel heeft uit een oogpunt van rechtsbescherming belangrijke nadelen. De burger weet niet altijd precies wanneer de wettelijke beslistermijn is verstreken en dus ook niet wanneer de "fictieve weigering" precies ontstaat. Indien hij als gevolg daarvan zijn bezwaar- of beroepschrift later dan zes weken na het ontstaan van de fictieve weigering indient, moet dit in beginsel niet-ontvankelijk worden verklaard en staat de burger met lege handen. Dat is niet redelijk.

Maar ook als de burger wel nauwkeurig weet wanneer de beslistermijn afloopt, is het huidige stelsel onbevredigend. Het dwingt de burger immers om binnen zes weken een rechtsmiddel aan te wenden, op straffe van verlies van rechten. Ook een burger die de zaak niet op de spits wil drijven en bereid is om het bestuur nog enkele weken extra te gunnen, moet dus zekerheidshalve binnen zes weken na afloop van de beslistermijn beroep instellen, om te voorkomen dat hij met lege handen staat als er na die zes weken nog steeds geen beschikking is. Dit is niet doelmatig.

Daarom wordt voorgesteld om, in navolging van artikel 6:12 van de Nederlandse Algemene wet bestuursrecht, te bepalen dat een beroep wegens niet tijdig beslissen niet aan een termijn is gebonden. De burger kan dit beroep instellen zodra het bestuur de beslistermijn heeft overschreden, maar hij hoeft dit niet per se binnen zes weken te doen. Daarmee zijn bovengenoemde knelpunten weggenomen. Om misbruik te voorkomen is echter in het derde lid wel bepaald, dat het beroep alsnog niet-ontvankelijk wordt verklaard, indien het beroepschrift onredelijk laat is ingediend. Hiermee wordt aangesloten bij het derde lid van artikel 6:12 van de Nederlandse Algemene wet bestuursrecht, welke als volgt luidt:

"3. Het bezwaar of beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard indien het bezwaar- of beroepschrift onredelijk laat is ingediend."

Het voorgaande betekent dat wanneer het bezwaar of beroep het niet tijdig nemen van een besluit betreft, het niet aan een termijn is gebonden (eerste lid). Het opnemen van een termijn waarbinnen het beroep moet worden ingediend zou onverenigbaar zijn met het eerste lid. Om te voorkomen dat het indienen van een beroep eindeloos wordt gerekt, is in het derde lid de restrictie opgenomen dat het beroep niet onredelijk laat aanhangig mag zijn gemaakt.

Onderdeel D

Artikel 17

Indien het bestuursorgaan op verzoek van het Gerecht besluit het beroepschrift als bezwaarschrift te behandelen, wordt het gestorte griffierecht ten laste van het Gerecht terughetaald (art. 54, derde lid). In artikel 17, achtste lid, is verduidelijkt dat de griffier verantwoordelijk is voor deze uitvoering van deze terugbetaling.

Onderdeel E

Artikel 20

In de LAR geldt een plicht voor het Gerecht of Hof om stukken door te zenden naar het bevoegde Gerecht (waarbij de datum van indiening bij de verkeerde instantie toch de indieningsdatum blijft en het rechtsmiddel tijdig is ingesteld). Dit geldt dus enkel voor beroep (waar al vaak een advocaat bij betrokken is) en niet voor een bezwaarschrift dat wordt ingediend bij het Gerecht. Tevens geldt dit voor bestuursorganen onderling, echter enkel voor

zover het bezwaarschriftten betreft (artikel 59, tweede lid), en niet voor alle ingediende schrifturen. In Nederland geldt de doorzendplicht voor alle bestuursinstanties en gerechten onderling (dus voor bezwaar, administratief beroep en beroep).

Juist omdat burgers nogal eens zelf bezwaar of beroep indien, zou een verbreding van de doorzendplicht door alle bestuursinstanties en gerechten onderling de rechtsbescherming verbeteren. Het voorgestelde tweede lid van artikel 20 ondervangt alle mogelijke situaties, waarin de burger niet goed weet bij welke instantie hij welk stuk moet indienen. Hierdoor wordt tegemoetgekomen aan de wens om niet-ontvankelijkheid te voorkomen.

Onderdeel F

Artikel 46a

Het nieuwe artikel 46a, eerste lid, verduidelijkt, dat het Gerecht moet vaststellen dat en wanneer de behandeling ter zitting is voltooid en alsdan deze behandeling uitdrukkelijk moet sluiten. Het tweede lid draagt de voorzitter op om op dat moment partijen mede te delen, op welke termijn zij de uitspraak van het Gerecht mogen verwachten.

Onderdeel G

Artikel 47

Artikel 47 bepaalt in het eerste lid, dat het Gerecht de uitspraak uitsluitend grondt op hetgeen ter zitting te berde is gebracht en op de stukken bedoeld in paragraaf 6 (het procesdossier dat aan partijen ter inzage is gelegd). Vervolgens wordt in het tweede lid bepaald dat het Gerecht ambtshalve de feiten kan aanvullen". Daarbij is van belang dat partijen te allen tijde in de gelegenheid worden gesteld om zich over de eventuele aanvullende feiten uit te laten (zoals dit ook gebeurt in Nederland ten aanzien van het vergelijkbare artikel 8:69, derde lid, van de Awb). Om dit te waarborgen is aan het tweede lid een volzin toegevoegd, inhoudende dat het Gerecht indien sprake is van ambtshalve aanvulling van de feiten, mededeling doet aan partijen en hen in de gelegenheid stelt zich over die feiten uit te laten.

Onderdeel H

Artikel 48

Soms blijkt na sluiting van de behandeling ter zitting dat de behandeling van de zaak toch niet helemaal volledig is. Het kan zijn dat het Gerecht bij nader inzien nadere vragen aan een of meer partijen wil stellen of partijen wil vragen zich alsnog uit te laten over informatie die ter zitting niet uitdrukkelijk aan de orde is geweest. Voor dergelijke gevallen biedt artikel 48, eerste lid, het Gerecht de mogelijkheid om de behandeling ter zitting en zo nodig ook het vooronderzoek te heropenen. Voor deze voortgezette behandeling of dit voortgezette vooronderzoek gelden dezelfde regels als voor de oorspronkelijke behandeling of het oorspronkelijke vooronderzoek.

Het tweede lid draagt de griffier op een heropening terstond aan de partijen mede te delen. Een heropening betekent immers ook, dat in beginsel een nieuwe zitting moet plaatsvinden. Daardoor zal het Gerecht na heropening veelal geen uitspraak kunnen doen op het door de voorzitter bij de heropening aangekondigde tijdstip, maar pas op een later tijdstip. Daarmee is tevens gezegd, dat heropening uitzondering moet blijven, want zij betekent een verlenging van de procedure. Zo is heropening bijvoorbeeld niet bedoeld, om verwijtbaar te laat ingediende stukken alsnog in de beoordeling te kunnen betrekken.

Onderdeel I

Artikel 50

Het is uit een oogpunt van rechtsbescherming gewenst, dat de overheid de burger actief voorlicht over de rechtsmiddelen die hem ter beschikking staan. De gemiddelde burger is immers vaak niet van de geldende procedures op de hoogte. Dit beginsel van actieve rechtsmiddelvoorlichting is thans reeds partieel uitgedrukt in bijvoorbeeld artikel 16, vierde lid van de LAR. Het verdient echter een meer volledige uitdrukking. Zo was nog niet geregeld, dat het Gerecht partijen moet voorlichten over het al dan niet bestaan van de mogelijkheid van hoger beroep. Het voorgestelde artikel 50, dertiende lid, voorziet daarin alsnog.

Onderdeel J

Artikel 50a

Het komt voor dat een beschikking strikt genomen in strijd is met een wettelijk voorschrift, maar tegelijk vast staat dat niemand door de schending van dit voorschrift is benadeeld, omdat vast staat dat ook bij naleving van dit voorschrift geen andere beschikking zou zijn gegeven. In een dergelijk geval heeft vernietiging van de beschikking meestal weinig zin, omdat deze er slechts toe leidt dat het bestuursorgaan een nieuwe beschikking moet geven, waarvan de zakelijke inhoud dan noodzakelijkerwijs gelijk moet zijn aan die van de oorspronkelijke beschikking. Dat levert slechts dubbel werk en tijdverlies op.

Het gaat hier overigens om een bevoegdheid, niet om een verplichting van het Gerecht. Het Gerecht blijft ook in het in artikel 50a bedoeld geval wel bevoegd tot vernietiging. Een argument daarvoor kan soms zijn gelegen in wat wel wordt genoemd "de opvoedende werking" van een vernietiging; het bestuursorgaan wordt ingescherpt, dat een norm moet worden nageleefd. Dat een normschending in een concreet geval niemand heeft benadeeld, sluit immers niet uit dat een soortgelijke normschending dat in andere gevallen wel doet.

Artikel 50a is ruimer dan het verwante artikel 6:22 van de Nederlandse Algemene wet bestuursrecht. Laatstgenoemd artikel geeft de rechter slechts de bevoegdheid om vernietiging achterwege te laten, indien slechts een *vorm*voorschrift is geschonden. Dat heeft in Nederland geleid tot een weinig zinvolle discussie over wat nu precies wel en niet een vormvoorschrift is. De aard van het voorschrift is echter in dit verband niet wezenlijk. Wezenlijk is slechts, of er al dan niet iemand is benadeeld.

Onderdeel K

Artikel 56

Het voorgestelde artikel 56, derde lid, regelt voor de bezwaarschriftprocedure hetgeen het voorgestelde artikel 16, derde lid, regelt voor de beroepsprocedure bij het Gerecht. Korthedshalve zij daarom verwezen naar de toelichting bij onderdeel B.

Onderdeel L

Artikel 56a

Het voorgestelde artikel 56a regelt voor de bezwaarschriftprocedure hetgeen het voorgestelde artikel 16a regelt voor de beroepsprocedure bij het Gerecht. Korthedshalve zij daarom verwezen naar de toelichting bij onderdeel C.

Onderdeel M

Artikel 59

Artikel 59, tweede lid, eerste volzin, regelt thans dat een bezwaarschrift dat bij een onbevoegd bestuursorgaan is ingediend, moet worden doorgezonden naar het bevoegde bestuursorgaan. Uit een oogpunt van rechtsbescherming behoort een soortgelijke doorzendplicht te gelden, indien een bezwaarschrift is ingediend, terwijl slechts beroep bij het Gerecht, dan wel hoger

beroep bij het Hof, mogelijk is. Aldus werd reeds aangenomen in Hof 10 mei 2004, 21 HJAR 16-03, maar het verdient de voorkeur dit uitdrukkelijk te regelen.

In al deze gevallen behoort te gelden dat de dag waarop het geschrift bij het "verkeerde" orgaan is ingediend, geldt als de dag van ontvangst. Dit laatste is nu geregeld in het opnieuw geredigeerde tweede lid. Aldus wordt voorkomen, dat de burger de dupe wordt van het soms ingewikkelde systeem van bevoegdheidsverdeling in het bestuursrecht.

Onderdeel N

Artikel 68

Het voorgestelde artikel 68, derde lid, regelt voor de bezwaarschriftprocedure hetgeen het voorgestelde artikel 50a regelt voor de beroepsprocedure bij het Gerecht. Kortheidshalve zij daarom verwezen naar de toelichting bij onderdeel J.

Onderdeel O

Artikelen 69a en 69b

De voorgestelde artikelen 69a en 69b regelen voor de bezwaarschriftprocedure hetgeen de voorgestelde artikelen 9a en 9b regelen voor het beroep bij het Gerecht. Kortheidshalve zij daarom verwezen naar de toelichting bij onderdeel A. In aanvulling wordt nog gewezen op twee punten, waarin deze artikelen verschillen van de corresponderende artikelen 9a en 9b (en 78a en 78b). In de eerste plaats is in afgezien van het opnemen van een meldingsplicht aan de bezwaaradviescommissie, gelet op het verschil in bezwaar- en beroepsprocedure. Een belangrijk onderscheid is dat niet de commissie, maar het bestuursorgaan – dat tevens verantwoordelijk is voor de intrekking of wijziging van de bestreden beschikking – de beslissing op bezwaar neemt. Voor de praktijk is het evenwel effectief en efficiënt als de bezwaaradviescommissie op de hoogte wordt gesteld van het nieuwe besluit. Er mag daarom vanuit worden gegaan dat bestuursorganen, in het licht van een adequate advisering, het nieuwe besluit ook steeds aan de bezwaaradviescommissie zullen doen toekomen. In de tweede plaats is ook de terminologie aangepast aan de bezwaarprocedure. In de bezwaarfase wordt gesproken over "gegrondverklaring". Daarom is die term ook gebruikt in artikel 69a, vierde lid.

Onderdeel P

In artikel 75 wordt per abuis verwezen naar artikel 53. Dit moet artikel 52 zijn.

Onderdeel Q

Het voorgestelde artikel 76a regelt de doorzendplicht voor het geval ten onrechte een beroepschrift bij het Hof wordt ingediend. Kortheidshalve zij verwezen naar de toelichting bij onderdeel M.

Onderdeel R

Artikel 78 regelt de verschillende afdoeningsmogelijkheden van het Hof in hoger beroep. Het eerste lid is gelijk aan het huidige eerste lid.

Het tweede lid bepaalt thans, dat het Hof de zaak naar het Gerecht moet terugwijzen als het Gerecht het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit moet inderdaad de hoofdregel zijn, omdat in dat geval het Gerecht ten onrechte niet aan een inhoudelijke behandeling van de zaak is toegekomen. Deze hoofdregel moet echter ook gelden voor het geval dat het Gerecht zich ten onrechte onbevoegd heeft geacht. Dat is in het nieuwe tweede lid neergelegd.

Op deze hoofdregel moeten echter uitzonderingen mogelijk zijn. Het kan in dergelijke gevallen voorkomen, dat de zaak inhoudelijk zo duidelijk ligt, dat hernieuwde behandeling

door het Gerecht - met alle vertraging van dien - te weinig toegevoegde waarde heeft. In een dergelijk geval moet het Hof de zaak zelf kunnen afdoen. Ook dit is neergelegd in het nieuwe tweede lid.

Indien het Hof een uitspraak vernietigt waarin het Gerecht wel aan een inhoudelijk oordeel is toegekomen, zal het Hof van geval tot geval moeten beoordelen of het de zaak moet terugwijzen naar het Gerecht of zelf kan afdoen. Dat hangt erg van de aard van de zaak en de redenen voor vernietiging af. Daarom is in het derde lid neergelegd dat het Hof steeds beide mogelijkheden heeft.

Onderdeel S

Artikelen 78a en 78b

Deze artikelen regelen voor de fase van het hoger beroep hetgeen de artikelen 9a en 9b regelen voor het beroep bij het Gerecht. Kortheidshalve zij verwezen naar de toelichting bij onderdeel A.

Artikel 78c

Indien het Gerecht de bestreden beschikking vernietigt, dient het bestuursorgaan vaak een nieuwe beschikking te geven. Het instellen van hoger beroep schort deze verplichting niet op. Het is dus mogelijk dat deze nieuwe beschikking ter uitvoering van de uitspraak van het Gerecht wordt gegeven op een tijdstip, waarop een tegen de uitspraak van het Gerecht ingesteld hoger beroep nog in behandeling is. Een dergelijke beschikking is vergelijkbaar met een hangende beroep gegeven beschikking tot intrekking of wijziging van de bestreden beschikking. Om soortgelijke redenen als bij laatstgenoemde beschikkingen is het dan ook wenselijk, dat het hoger beroep van rechtswege mede betrekking heeft op de beschikking ter uitvoering van de uitspraak van het Gerecht, zodat het Hof zich ook over die beschikking kan uitspreken.

Artikel 78d

Artikel 78d regelt voor het hoger beroep hetgeen artikel 9c regelt voor het beroep bij het Gerecht. Kortheidshalve zij verwezen naar de toelichting bij onderdeel A.

Artikel 78e

Indien de belanghebbende in hoger beroep alsnog in het gelijk wordt gesteld, geldt net als in de fase van het beroep bij het Gerecht, dat het betrokken overheidslichaam het griffierecht aan de belanghebbende moet vergoeden. Indien echter het bestuursorgaan met succes hoger beroep instelt, moet het door hem betaalde griffierecht door de griffier van het Hof worden terugbetaald.

Onderdeel T

Artikel 79

Artikel 79 regelt de vereenvoudigde behandeling van beroepen. Het bepaalt dat het Gerecht in bepaalde gevallen onmiddellijk - dat wil zeggen zonder eerst een zitting te houden - uitspraak kan doen. Deze opsomming is in de praktijk te beperkt gebleken. Vereenvoudigde behandeling is thans niet mogelijk als het Gerecht onbevoegd is, dan wel het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is. Het is echter duidelijk, dat het houden van een zitting ook in deze twee gevallen niet zinvol is. Daarom wordt voorgesteld de vereenvoudigde behandeling ook in deze gevallen mogelijk te maken.

Onderdeel U

Artikel 95

Artikel 95 regelt de zogenoemde "kortsluiting". Het komt voor dat bij de behandeling van een verzoek om voorlopige voorziening tegelijk ook duidelijk wordt hoe de hoofdzaak moet worden beslist. Het is dan wel zo efficiënt als het Gerecht meteen ook uitspraak kan doen in de hoofdzaak. Thans is de mogelijkheid tot kortsluiting beperkt tot die gevallen waarin vereenvoudigde behandeling mogelijk is en die gevallen waarin het Gerecht oordeelt dat geen nader onderzoek nodig is en partijen toestemming geven zitting achterwege te laten. Dit toestemmingsvereiste is onnodig zwaar en belemmert de efficiënte afdoening van zaken. "Kortsluiting" behoort mogelijk te zijn in alle gevallen waarin naar het oordeel van het Gerecht een verdere behandeling van de hoofdzaak niet nodig is omdat de feiten duidelijk zijn. Wel is het gewenst, dat partijen er bij de oproeping voor de mondelinge behandeling van het verzoek om voorlopige voorziening op worden gewezen, dat ook de hoofdzaak aan de orde kan komen, zodat zij zich daarop kunnen voorbereiden. Dit is neergelegd in het nieuwe vijfde lid van artikel 95. Voorts is geregeld, dat "kortsluiting" ook in hoger beroep mogelijk is.

ARTIKEL II

Ten behoeve van de duidelijkheid voor bestuursorganen is een overgangsbepaling opgenomen inzake het niet-tijdig beslissen. In het eerste lid wordt bepaald dat op het niet tijdig beslissen op een aanvraag die, of een bezwaar- of beroepschrift dat, is ingediend voor het tijdstip waarop de artikelen 16a en 56a in werking zijn getreden, het recht van toepassing blijft zoals dit gold voor dat tijdstip.

In een aantal gevallen stellen eilandsverordeningen nog administratief beroep - beroep bij een hoger bestuursorgaan - open tegen beschikkingen die onder de werkingssfeer van de LAR vallen. In dat geval moet de burger eerst deze administratief beroepsprocedure doorlopen alvorens beroep bij het Gerecht te kunnen instellen (Hof 30 mei 2005, 59 ILAR 28/04). Dit is voor de burger verwarrend en past ook niet goed in het systeem van de LAR, waarin er uitdrukkelijk voor is gekozen om de bestuurlijke voorprocedure niet verplicht, maar facultatief te maken. Daarom wordt voorgesteld uitdrukkelijk te bepalen dat, zolang de betrokken eilandverordeningen nog niet zijn aangepast, de regeling van de LAR toch voorrang heeft. Het vierde lid voorziet in verband daarmee in een overgangsbepaling.

De Minister van Justitie,

RAAD VAN ADVIES
VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Aan Zijne Excellentie
de Gouverneur van de
Nederlandse Antillen
Curaçao

GEZIEN
DE GOUVERNEUR VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
d.d. 24 MEI 2010

RvA no. RA/36-09-LV

Onderwerp: Ontwerp-landsverordening, tot wijziging van de Landsverordening administratieve rechtspraak (1840/RNA, DWJ, 09/zonder nummer)

Advies: Met verwijzing naar uw adviesverzoek d.d. 23 oktober 2009 om het oordeel van de Raad van Advies inzake bovengenoemd onderwerp en de behandeling hiervan in de vergadering van de Raad van Advies d.d. 17 mei 2010 bericht de Raad u als volgt.

De ontwerp-landsverordening tot wijziging van de Landsverordening administratieve rechtspraak strekt, volgens de considerans, ertoe gelet op artikel 42, derde en vierde lid, van de Samenwerkingsregeling Nederlandse Antillen en Aruba (P.B. 1985, no. 88) en artikel 103 van de Staatsregeling van de Nederlandse Antillen (P.B. 1955, no. 32) alsmede ter bevordering van de doelmatigheid en doeltreffendheid van de administratieve rechtspraak, de Landsverordening administratieve rechtspraak op enige punten te wijzigen.

Bestudering van het onderhavige ontwerp en de bijbehorende memorie van toelichting alsmede de overige bij het adviesverzoek gevoegde stukken geeft de Raad aanleiding tot het maken van de navolgende opmerkingen.

Inhoudelijke opmerkingen

Het ontwerp

Artikel I, onderdelen C en L

Artikel I, onderdelen C en L, van de onderhavige ontwerp-landsverordening tot wijziging van de Landsverordening administratieve rechtspraak (het ontwerp) voegen respectievelijk de artikelen 16a en 56a in de Landsverordening administratieve rechtspraak (P.B. 2001, no. 82) (LAR) in, die beroep respectievelijk bezwaar tegen het niet tijdig geven van een beschikking regelen (de fictieve weigering). Het eerste lid van deze bepalingen bepaalt dat dit niet aan een termijn is gebonden. Het derde lid van deze bepalingen bepaalt dat het beroepschrift tegen de fictieve weigering niet ontvankelijk is, indien het beroep drie jaar na de datum, waarop de beschikking is gevraagd of behoorde te zijn gegeven wordt ingesteld. De Raad constateert dat hiermee het beroep tegen een niet tijdig gegeven

beschikking alsnog aan een termijn wordt gebonden en daarmee een discrepantie oplevert ten opzichte van het eerste lid.

De Raad adviseert de voorgestelde artikelen 16a en 56a van de LAR in het licht van het bovenstaande te heroverwegen.

Het derde lid van de voorgestelde artikelen 16a en 56a van de LAR stelt de ontvankelijkheid van de fictieve weigering tevens afhankelijk van een ander criterium, het algemeen belang. Dit criterium ziet niet op het verstrijken van een termijn, maar op de aard van de beschikking. In algemene zin betekent het dat tegen bepaalde beschikkingen geen fictieve weigeringsactie mogelijk is, omdat het algemeen belang zich daartegen verzet. De Raad erkent dat er beschikkingen zijn, waarbij het algemeen belang zich verzet tegen de mogelijkheid om bezwaar en beroep in te stellen tegen een fictieve weigering. De wijze waarop dit in de voorgestelde artikelen 16a, derde lid, en 56a, derde lid, wordt geregeld, acht de Raad evenwel met het oog op de rechtsbescherming erg algemeen. De rechter krijgt hiermee een ruime bevoegdheid om bezwaar en beroep tegen fictieve weigeringen niet-ontvankelijk te verklaren in het algemeen belang. De Raad is daarom van mening dat het begrip "algemeen belang" nadere concretisering in de memorie van toelichting verdient. De Raad adviseert de memorie van toelichting op dit punt aan te vullen.

Overgangsrecht

In het Algemeen deel van de memorie van toelichting wordt er op gewezen dat bewust geen overgangsrecht is opgenomen, omdat daardoor de voorgestelde wijzigingen bij inwerkingtreding onmiddellijk van toepassing worden in de lopende procedures. De Raad is evenwel van mening dat voor regelingen waarbij procedures worden gewijzigd, het aangewezen is om duidelijk aan te geven welk recht van toepassing is op de lopende procedures, het oude of het nieuwe recht.

De Raad adviseert daartoe een expliciete overgangsregeling in het ontwerp op te nemen.

De memorie van toelichting

Algemeen

De Raad constateert een verschil in de benadering van het begrip "weigering" in de Awb en de LAR. Er zijn twee soorten weigeringen te onderscheiden: de afwijzende schriftelijke beschikking en het niet inhoudelijk in behandeling nemen van de aanvraag om te beschikken. De LAR stelt deze twee soorten weigeringen met elkaar gelijk (zie artikel 3, tweede en derde lid). De Nederlandse Algemene wet bestuursrecht (Awb) trekt deze twee soorten weigeringen uit elkaar. Op grond van artikel 1:3, tweede lid, van de Awb wordt onder een beschikking mede begrepen een schriftelijke afwijzende beschikking. Daarnaast kent de Awb het niet tijdig nemen van een besluit. Dit verschil heeft consequenties voor het gebruik van de terminologie in de onderdelen A, O en S. Het verklaart onder andere het verschil in terminologie in het in artikel I, onderdeel A, voorgestelde artikel 9c, derde lid, waar gesproken wordt over de weigering, terwijl artikel 6:20, vijfde lid, van de Awb, spreekt over het niet tijdig nemen van een besluit. Mede met het oog op het feit dat over het algemeen de theorie en de jurisprudentie met betrekking tot het Awb-begrip beschikking naar analogie van toepassing is op soortgelijke bepalingen van de LAR, verdient dit verschil in benadering en de consequenties daarvan voor de uitwerking van deze begrippen in dit voorstel, nadere toelichting.

De Raad adviseert de memorie van toelichting met betrekking tot dit aspect aan te vullen.

Omdat in het ontwerp dezelfde regelingen voor zowel beroep, bezwaar en hoger beroep worden geregeld, bevat het voorstel veel gelijksoortige bepalingen. In sommige gevallen wordt evenwel net een wat andere formulering gebruikt, of is een aanvulling op de vergelijkbare regeling nodig. Zo verwijst het in artikel I, onderdeel S, voorgestelde vierde lid van artikel 78b, van de LAR, dat de intrekking of wijziging van een beschikking hangende hoger beroep regelt, het beroep tegen de nieuwe beschikking naar het Gerecht. Deze extra regeling ten opzichte van de soortgelijke regelingen voor bezwaar en beroep in eerste aanleg in het ontwerp wordt echter niet verklaard in de memorie van toelichting. Er wordt slechts verwezen naar de memorie van toelichting bij artikel I, onderdeel A, van het ontwerp. Juist bij soortgelijke bepalingen behoeven de verschillen toelichting. De Raad adviseert hier in de memorie van toelichting consequent aandacht aan te schenken.

Artikel I, onderdeel G

Het in artikel I, onderdeel G, van het ontwerp, voorgestelde artikel 47, tweede lid, van de LAR regelt dat indien het Gerecht in eerste aanleg van de Nederlandse Antillen (het Gerecht) ambtshalve de feiten aanvult, partijen hiervan op de hoogte worden gesteld en zij daarop moeten kunnen reageren. Blijkens de memorie van toelichting kan het hier ook gaan om aanvulling van feiten nadat de openbare behandeling is gesloten. De Raad is evenwel van mening dat het tweede lid van artikel 47 moet worden gelezen in het licht van het eerste lid, dat bepaalt dat het Gerecht beraadslaagt uitsluitend op grond van hetgeen ter zitting ter berde is gebracht en op het procesdossier. Ook het ambtshalve nader onderzoek van de rechter naar de feiten zal dus tijdens de behandeling ter terechtzitting aan de orde moeten zijn gesteld. Het tweede lid, dat vergelijkbaar is met artikel 8:69, derde lid, van de Awb, heeft slechts tot doel de bestuursrechter de bevoegdheid te geven tot aanvulling van de feitelijke grondslag van het geschil tussen partijen. Volgens vaste jurisprudentie in Nederland zal de rechter in dat geval partijen genoegzaam de kans moeten geven om op de feiten te reageren (ABRvS 24 juli 2006, 200602491).

De Raad adviseert de artikelsgewijze toelichting bij het voorgestelde artikel 47, tweede lid, van de LAR in het licht van het bovenstaande aan te passen.

Overige inhoudelijke opmerkingen

Artikel I, onderdelen A, O en S

De in artikel I, onderdelen A, O en S voorgestelde artikelen 9b, tweede lid, 69a, derde lid, en 78b, tweede lid, van de LAR dienen er toe dat als bijvoorbeeld een nieuwe beschikking en het beroepschrift elkaar in de post kruisen, het ook in dat geval mogelijk is om het beroep mede betrekking te laten hebben op dat besluit. Genoemde bepalingen verklaren respectievelijk het voorgestelde eerste lid van artikel 9b, het voorgestelde tweede lid van artikel 69a en het voorgestelde eerste lid van artikel 78b van de LAR van overeenkomstige toepassing als het hoger beroep is ingediend nadat het bestuursorgaan een beschikking als bedoeld in respectievelijk de voorgestelde artikelen 9a, 69a, eerste lid, en 78a van de LAR heeft gegeven. De bepalingen waarnaar wordt verwezen betreffen evenwel de intrekking of wijziging van een beschikking nadat daartegen beroep is ingesteld, terwijl de bepaling juist beoogt, zo blijkt uit de memorie van toelichting, dat het bezwaar, respectievelijk (hoger) beroep mede betrekking heeft op een beschikking die is afgegeven (kort) voordat het hoger beroep werd ingesteld.

De Raad geeft in overweging genoemde voorgestelde bepalingen te heroverwegen, en zodanig te herformuleren dat duidelijk is dat in het geval dat een beschikking is afgegeven voordat het (hoger) beroep aanhangig is gemaakt en de indiener van het beroep hiervan redelijkerwijs geen kennis heeft kunnen nemen, het ingestelde beroep mede betrekking heeft op deze beschikking.

De voorgestelde artikelen 9a, tweede lid, en 78a, tweede lid, van de LAR regelen dat het bestuursorgaan van een intrekking of wijziging van een beschikking hangende (hoger) beroep mededeling doet aan respectievelijk het Gerecht en het Hof. Een dergelijke bepaling ontbreekt bij het in artikel I, onderdeel O, voorgestelde artikel 69a. Het ligt voor de hand dat een bestuursorgaan niet zichzelf hoeft mee te delen dat het een nieuwe beschikking heeft genomen. In het geval het bestuursorgaan de behandeling van bezwaarschriften heeft opgedragen aan een onafhankelijke adviescommissie op grond van de artikelen 70 tot en met 74 van de LAR, zal die adviescommissie evenwel moeten worden geïnformeerd om het nieuwe besluit in haar advies mee te kunnen nemen. Dit geldt ook voor de meldplicht in het geval dat alsnog een besluit wordt genomen na weigering, zoals geregeld in het voorgestelde artikel 9c, tweede lid, in artikel I, onderdeel A, en artikel 78d, tweede lid, in artikel I, onderdeel S.

De Raad adviseert naar analogie deze voorzieningen alsnog in artikel I, onderdeel O, van het ontwerp op te nemen.

Opmerkingen van wetstechnische en redactionele aard

Zowel het ontwerp als de memorie van toelichting geeft de Raad aanleiding tot het maken van wetstechnische en redactionele opmerkingen. De Raad volstaat met het geven van een aantal voorbeelden.

De Raad adviseert in het in artikel I, onderdeel E, voorgestelde artikel 20, tweede lid, en het in artikel I, onderdeel M, voorgestelde artikel 59, tweede lid, "(bestuurs)orgaan" steeds te wijzigen in "orgaan".

De Raad geeft in overweging het in artikel I, onderdeel Q, voorgestelde artikel 76a in overeenstemming te brengen met de in artikel I, onderdelen E en M, voorgestelde artikelen 20, tweede lid, en 59, tweede lid.

De Raad adviseert in het tweede lid van het in artikel I, onderdeel U, voorgestelde artikel 95 " , bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, " te wijzigen in "bedoeld in artikel 79, eerste lid, ".

De onderdelen A en S van artikel I regelen in de voorgestelde artikelen 9b, vierde lid, en 78b, vijfde lid, van de LAR dat intrekking van de bestreden beschikking niet in de weg staat aan vernietiging van het bestreden besluit. Het voorgestelde artikel 69a, vierde lid, in artikel I, onderdeel O, van het ontwerp spreekt in dat geval over gegrondverklaring van het bezwaar. In de Awb wordt geen onderscheid gemaakt in de formulering. Voor zowel de bezwaarfase als de beroepsfase wordt de formulering "vernietiging van het besluit" gebruikt. De Raad adviseert dit onderscheid te heroverwegen of nader toe te lichten in de memorie van toelichting.

Het vijfde lid van artikel 6:20 van de Awb bepaalt dat het beroep tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag alsnog gegrond kan worden verklaard, indien de indiener daarbij

belang heeft. De voorgestelde artikelen 9b, derde lid, en 78d, vierde lid, van de LAR gebruiken in dat geval de formulering vernietiging van de beschikking. Het voorgestelde artikel 69a, vierde lid, van de LAR gebruikt hiervoor de term "gegrond". De Raad adviseert dit verschil in terminologie te heroverwegen of in de memorie van toelichting nader toe te lichten.

Op bladzijde 3 van de memorie van toelichting, onder het kopje "Artikel 9c", tweede alinea, dient in de vierde zin "artikel 6:20, vierde lid," te worden vervangen door "artikel 6:20, derde lid,".

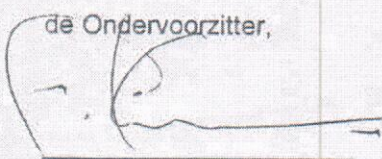
Op bladzijde 9 van de memorie van toelichting, vierde regel van boven, dient de zin "thans is dit slechts mogelijk in de gevallen waarin vereenvoudige behandeling mogelijk is alsmede met schriftelijke toestemming van partijen" te worden vervangen door: Thans is in het geval het Gerecht oordeelt dat de feiten geen nader onderzoek vergen ook de toestemming van partijen nodig.

De Raad heeft voor het overige geen opmerkingen.

Concluderend geeft de Raad de regering in overweging de onderhavige ontwerp-landsverordening bij de Staten in te dienen, nadat met vorenstaande opmerkingen rekening zal zijn gehouden.

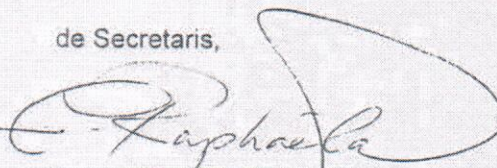
Willemstad, 21 mei 2010

de Ondervoorzitter,

Prof mr. F.B.M. Kunneman

de Secretaris,

mevr. mr. C.M. Raphaëla

Zittingsjaar 2010-2011

3703

Landsverordening
tot wijziging van de Landsverordening
administratieve rechtspraak

nr. 4

VERSLAG

De bespreking van de onderhavige ontwerplandsverordening heeft dezerzijds aanleiding gegeven tot het maken van de navolgende op- en aanmerkingen.

De PAIS-fractie heeft met belangstelling kennis genomen van de onderhavige ontwerplandsverordening en kan zich vinden in de voorgestelde wijzigingen. Hiermede worden de rechten van de burger beter gewaarborgd en wordt concentratie van macht bij de uitvoerende of de rechterlijke macht voorkomen.

In de huidige situatie is het zo dat het bestuursorgaan dat een beschikking moet afgeven niet gebonden is aan een termijn. Thans kan het voorkomen dat de burger niet eens weet wanneer een beslissing op zijn verzoek is genomen en loopt hij risico dat zijn recht op beroep verstrijkt. Met de onderhavige wijziging kan de burger elk moment naar de rechter stappen. Ook vindt de fractie het een verbetering dat de belanghebbende niet opnieuw beroep moet instellen tegen een nieuwe beschikking. Dit houdt in dat het bestuursorgaan bij een gewijzigde of ingetrokken beschikking dit onverwijld aan het gerecht moet mededelen in geval een rechtszaak aanhangig is tegen de originele beslissing.

Vervolgens brengt de PAIS-fractie naar voren dat vóór 10 oktober 2010 de bezwaarprocedure via een centrale adviescommissie moest gaan, als bepaald in artikel 70 van de Landsverordening Administratieve Rechtspraak (P.B. 2001, no. 79). Die adviescommissie adviseerde het bestuursorgaan omtrent de in heroverweging te nemen beschikking. Sinds 10 oktober 2010 worden deze commissies niet meer ingesteld en moet het bestuursorgaan, die een beschikking uitgeeft, zelf over het bezwaar van de belanghebbende beslissen. Is er een beleid ontwikkeld hoe om te gaan met het bezwaar van de belanghebbende? Is er een reden waarom niet meer gebruik wordt gemaakt van adviescommissies?

Het voorgestelde artikel 9c van de Landsverordening administratieve rechtspraak, vereist dat onverwijld mededeling moet worden gedaan aan het Gerecht. Zijn de betrokken ambtenaren hierop voorbereid, wil de PAIS-fractie weten.

Zal elk ministerie, indien nodig, op grond van een genomen beslissing van de rechter haar beleid wijzigen? Is hierbij een rol weggelegd voor de Directie Wetgeving en Juridische Zaken?

Indien een burger een bezwaar heeft moet hij zich wenden tot het Vergunningenloket of moet hij zich direct wenden bij het betrokken Ministerie?

Wat vindt de Minister van één loket ("one window") voor alle Ministeries voor de behandeling van bezwaren?

Op grond van Artikel IV van de Staatsregeling worden de ontwerplandsverordening die bij de Staten van de Nederlandse Antillen zijn ingediend behandeld in de staat waarin ze verkeren. Hoe denkt de Regering de behandeling van deze ontwerplandsverordeningen te continueren?

De PNP-fractie juicht de indiening van het ontwerp toe. Ook deze fractie is van mening dat het meer rechtsbescherming biedt aan de burger. De fractie geeft aan dat zij het recht behoudt haar vragen tijdens de openbare vergadering te stellen.

Het onafhankelijk lid Leeflang heeft in beginsel geen bezwaren tegen de onderhavige ontwerplandsverordening en is blij met de modernisering van de LAR. Wel heeft zij een aantal vragen aan de Minister.

Hoe denkt de Minister het publiek te informeren over de voorgestelde wijzigingen? Worden folders met informatie uitgegeven?

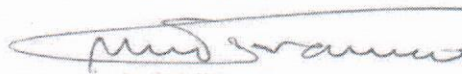
De zittingen in LAR-zaken vinden slechts tweemaal per jaar plaats. Dat kan het gevoel van onrechtvaardigheid geven, aangezien de burger lang moet wachten voor de behandeling van zijn beroepschrift. Het lid stelt dan ook voor één maal per maand LAR-zittingen te houden.

Verder wil het onafhankelijk lid weten of in de administratieve rechtszaken (LAR-zaken), bijstand van een advocaat verplicht is.

Dit is een Verslag.

Aldus vastgesteld in de vergadering van de Centrale Commissie van de 28ste mei 2014.

De Rapporteur

M.C.F. Franco